

ქართული გზები

საქართველოს
შენიშნული
კავშირის
გაზეთი
№2 (270)

1-31 მარტი
2019

ფასი 1 ლარი

გამომცემი
თეიმურაზი

მაყვალა გონაშვილი-60

ვალი

არა მარტოდენ მამულის, ანდა არა მარტოდენ ნინაპრის ვალით, საქართველოში ათგზის ძნელია, იყო პოეტი და იყო ქალი. ეს იმას ნიშნავს, რომ ფეხშიშველი გაჰყვე ეკლიან უცნობ ბილიკებს, ვილაც ფეტივით მოგაყრის ჭორებს, ვილაც ქარივით გაგაქილიკებს, ეს იმას ნიშნავს, ყოველ ცისმარე მზის სხივით ქსოვდე ჩალისფერ დროშებს და სიმართლისთვის ზღაპრის გმირივით რკინისგან ნაჭედს იცვამდე ქოშებს, ეს იმას ნიშნავს, რომ ცალი ხელით აკვანს არწვედე, სად სხივი ჩადგა, ხოლო მეორით კემსავდე ძველი მეტაფორებით გაცვეთილ ფარდაგს. იყო ერთგული დედა და ცოლი, თანაც ფეხდაფეხ სდიო ქარაშოტს, ეს იმას ნიშნავს, ვით ცეცხლს ფარვანა, სიკვდილს ბავშვივით შეეთამაშო. და სხვა კეკლუცი ქალების დარად, არ შეგისრულდეს ნატვრა აროდეს, არ იყოს ვინმე, სიმარტოვიდან შენს დასახსნელად მოუხაროდეს, ეს იმას ნიშნავს, არ განუგეშონ, როცა სიცოცხლედ გიღირს ნუგეში, ეს იმას ნიშნავს, იყო ქალღმერთი კაცის და მიწის მიძიმე უღელში. არა მარტოდენ მამულის, ანდა, არა მარტოდენ ნინაპრის ვალით, ჩემს სამშობლოში ათგზის ძნელია, იყო პოეტი და იყო ქალი.

მოჯადოებულ წრეში

გათითოკაცდა სამყარო, ცის ნაცვლად ვუმზეროთ ეკრანს და მალვიძარა საათი რეკავს, ამაოდ რეკავს.

ეს რა ძილქუში შეგვყრია, ველარ ვფხიზლდებით, ვერა, ძილ-ბურანიდან დამფრთხალებს საით გაგვექცა მზერა?

სასახლის კართან მისულებს შეგვაგებებენ ხარხარს, თუკი ვიძალისძალავეთ, გადმოგვიგდებენ სახრავს.

სახრავს და სახრეს ჩვეული, ერთ დროს რჩეული ერი სხვის ნასუფრალზე აცეკვდა, სხვის მუსიკაზე მღერის.

მეც ასე ხელეგაშლილი თურმე სატანას ვეძმე, ხან მაძლარ მამებს ვაპურებ, ხან უძღებ შვილებს ვეძებ.

მეც შვილი ვარ და მშობელი, მეც დამინახეთ, გვერდით, ვარ ნუთისოფლის წიგნიდან ამოხეული გვერდი.

არ მინდა მე სხვა სამშობლო, მე სხვა სამოთხე არ მსურს, ვზივარ დაბზარულ კედლებთან, ანმყოს ვანებებ წარსულს.

ნუ დამივიწყებ, უფალო, ნუ მომარიდებ სახეს, მიფრიალებენ მავანნი ფულით მოხვეჭილ სახელს.

„რავქნისა“ კოშკთან დაქანცულს მღვრიე ფიქრები შემშლის, სანამდის უნდა ვიარო მოჯადოებულ წრეში?

თოჯინების სახელმწიფო

ნეტა, ვისი ხელი გმართავთ ხისთავიან კაცუნებს, ხმა უცხოა, რიხით უნდო, თქვენ ტუჩებს აცმაცუნებთ. ვერას ხედავთ, ვერვის ამჩნევთ, ასე ვინ გაგიმეტათ? და კვლავ ვრჩები გათოშული ბელურების იმედად. ვინ გინოდათ თოჯინები შუშისთვალა მაცილებს? თუ ხისა ხართ, როგორ აფრქვევთ სიძულვილის ბაცილებს? როცა წამით ხის კაცები ხის ტახტებზე ისვენებთ,

რომელ ხისგან გამოგთალეს ნეტა, თუ გაიხსენებთ? რომელ ტანჯულ მინას შერჩა თქვენი ძელქვა ფესვები? თუ წამომცდა, ვაი, დედა, ზიზლით შემომმესვეით. ან რა ერქვა იმ ფაბრიკას თქვენ რომ ასე გაგთალათ? ზოგი მუნჯი, ზოგი გონჯი, ზოგი კიდეც ცალთვალა. დამლა გადევთ უცხოური ქართულ ხისგან გათლილებს, ხე ჩემია, ჩემი მიწის, მე ეს მიწა მატირებს. ნეტავი თქვენ, კაცუნებო, თქვენს ფუჭ ფუსფუსს შევენატრი. თოჯინების სახელმწიფო. სახელმწიფო თეატრი.

მერაზს

თუმც არ მასვენებს ბედი — მდევარი, მაინც სიმშვიდის ვეძებ სამანებს. მე შენი დიდი სიყვარულისთვის ალბათ, ლექსებსაც დავასამარებ. ისე მიყვარხარ, რომ ვიტანჯები, სავსე ვარ შენით და ბედნიერი, შენით ნათდება აღმოსავლეთი, შენით ბაცდება დასალიერი. ათასწლეულთა იქითაც, ალბათ, ერთურთს ეძებდნენ ჩვენი სულები, უერთმანეთოდ ამ ქვეყანაზე მარტოსულები, დაკარგულები. მე მიყვარს შენი სული მღელვარე, სავსე მთოვარის იდუმალებით. შენში წვიმს ჩემი თეთრი სიზმრები, ჩემში ნუხს შენი შლეგი ქარები. მე რომ ვიცოდე, გზა გაქვს ტკივილის, ტკივილის გზაზეც არ შეგეღვევი, გამაუკვდავე, განმამეორე, შენი სისხლით და შენი გენებით. თუმც თავს ვიმკობდი ლექსის მიძიებით, მე უკვდავება შენით ვინამე. ღმერთო, გვაშორე თვალი მოშურნე, ერთად გვამყოფე ცაშიც, მიწაზეც.

ის, ვინც შენ გსურდა

არ უნერიათ დამშვიდება შეშლილ ქალაქებს, არც შეშფოთებულ პოლიტიკოსებს, არჩევნების წინ ხალხზე მზრუნველებს, მშვიდობისათვის დაწყებულ ომებს, სხვათა ომებში დაღუპულ გმირებს, არ უნერიათ დამშვიდება და მოსვენება. არ უნერიათ დამშვიდება დაცლილ სოფლებს და დამშრალ წყაროებს, დამშრალ ცრემლებს, სიმწრისაგან გამშრალ ბაგეებს,

მათ ვისაც ომმა ჩამოუჭკნო ბავშვობის ია, მამებს, რომლებიც უმწეობით დაპატარავდნენ, დედებს, რომლებსაც რძე დაუშრათ, მკნავანა შვილებს ანოვეს ბოლმა, უნანავეს „შურისძიება“! არ უნერიათ დამშვიდება და მოსვენება საშოვარზე გაქცეულ ქალებს ცოლის იმედად დარჩენილ კაცებს, კომპიუტერში დაკარგულ შვილებს, რწმენადაკარგულ თაობებს და უთაო ლიდერს არ უნერიათ დამშვიდება და მოსვენება. ეს ვინ გამოჩნდა, ვინ ამაღლდა ზეცის თავანზე? ანგელოზია? სატანურია? ან იქნებ სულაც სხვა პლანეტის მოქალაქეა? ის არის, ვისაც შენ ელოდი, ის, ვინც შენ გსურდა, რადგან ცხოვრება იმას გვაძლევს, რასაც ვეძებდით, რადგან სამყარო ისეთია, როგორსაც ვხედავთ!

გაიცვითა სიბრძნის ნიშნი

მადლი ვქენი, ქვაზე დავდე, ქვაც არ დამხვდა, რომ დავებრუნდი, ვნახე როგორ დაეჭირა აქლემის ქურდს ნემსის ქურდი, ხალხს მოძღვრავდა „არამკითხე“, „მეტის მეტი და თავს რეტი“, „დღე - მეხვალე“ კაცებით სავსე იყო პარლამენტი. ნაბან წყალს ბავშვსაც ატანდნენ, არ ზომავდნენ, ისე ჭრიდნენ, სიმართლის ხემ ვერ იხარა, დახერხეს და დაიკიდეს. აღარ ეწვოდა ქურდს ქუდი, და მარხავდა ცოცხლებს მკვდარი, ათ კურდღელს ერთად იჭერდა ორი კურდღლის მადევარი. გროშად ფასობდა ზრდილობა, აღარ ხტოდა კვიცი გვარზე, მწყერი ხეზე შემჯდარიყო და ბაყაყი - ხალიჩაზე. ამირან გულში მღეროდა, მთებმა უთხრეს მოძახილი, და ბედელი სავსე იყო მხოლოდ ქარის მოტანილით.

გაცვეთილა, როგორც ძველი ქოში, კაბა, ანდა გზები, წინაპართა სიბრძნის წიგნი : - იგავ - არაკ - ანდაზები ...

ენვერ ნიჟარაძე

ქართული მიწის საბალოჯალი

მე ვერ მოვკვდები უცხოეთში, უცხო მხარეში ვერასდობით ვერ ჩავნვები ცივ სამარეში. მძიმეა, მძიმე უცხო მიწა, უცხო მამული, ქვალორდიანი, უგემური და უამური. აქ არც კოდორი მოგრიალებს და არც არაგვი, არც ჩვენი ზამთრის ღამეები იცის ვარანგი. არც გაზაფხულზე ვარსკვლავების ფიქვლილ-ფინქვლილი, მხოლოდ შლეგი თოვლობდა და კოხმინშხალი. კოშტი, კოლბოხი, შერეული ნემოს და ფალტამს, მე რომ აქ მოვკვდე, დაინყებას შემომასალტავს. შემკრავს, შემხუთავს დაზინული გულზე გორებად და სული ჩემი სხეულს ველარ განეშორება. ველარ დააღწევს თავს ქვესკნელურ ნყლების დინებას. ვერ გაფრინდება ლაჟვარდებში სარონინებლად. მიწის მარწუხებს რომც დაუხსლტეს სული მკენესარე, საით ეძიოს მან სულები მონათესავე? აქ ცას და ზეფირს ხომ ქართულ მზის ელვა არ ამკობს, აქაურ სულებს რა ენაზე ელაპარაკოს?

2. მე ვერ მოვკვდები უცხოეთში, უცხო მხარეში, ვერა, ვერაფრით ვერ ჩავნვები ცივ სამარეში. მე რომ მოვკვდები, უნდა ჩავნვე ქართულ მიწაში, - ცრემლი დადინდეს უნდა თვალზე დას და ბიძაშვილს, - სანდოდ გარანდულ, სანდოდ გათლილ მუხის ფიცარში, ფხვიერ, გემრიელ, სურნელოვან ქართულ მიწაში. ჩრდილოვანებიც მიყვარს მისი და პირმზითებიც. ბაღს მიჩიქნია არაერთგზის იგი თითებით. მიბარავს, მიხნავს გუთნითაც და ძველი კავითაც, ჩვენც უმკია ხოდაბუნი ერთ დროს მამითადს.

დაკერებული მის სარტყელზე ვერცხლის ყანიმად, მე ხომ ჯილაგით იქაური მიწის კაცი ვარ. იქ ერთად წვანან მამაჩემი და დედაჩემი, ნათესავეები, - ვაჟკაცები ნარჩევ-ნარჩევი. მზიანი სიყრმის მეგობრები, ადრე წასული. ჩემი მარადი სიყვარული დიდი წარსული. მხოლოდ იქ, მხოლოდ სანდოდ გათლილ მუხის ფიცარში... მე ვერ ჩავნვები, ვერ ჩავნვები უცხო მიწაში.

3. მე ვერ მოვკვდები უცხოეთში, უცხო მხარეში ამ სიმწარეში ვერ ჩავნვები ცივ სამარეში. დაპატრონენ საქართველოს ბაყაყდეები და ვითოშები სამშობლოდან განაძევეები. გამომავლიძებს უამიდაჟამ უღერა ბუკების. ეს ეგვიპტიდან მეძახიან მამელუკები. ყმანვილკაცები დედებმა რომ სიმწრით გაზარდეს, დაყიდულები ისტამბულის ტყვეთა ბაზარზე. ხილებში ვხედავ, ზოგჯერ ბინდზე, ზოგჯერ ცისკარზე, თეთრ ბედაურზე მონავარდეს და მოკისკასეს. თვით ალი ბეის, - დაბადებულს ქრთველთ ბელადად, მაგრამ ვის ხმალზეც არაბეთის მთვარე ელავდა. სიკვდილის წამსაც მის შმაგ ლომებს, მრჭყალუბაღესილს, აუხდენელი ნატურის ცრემლი ედგათ თვალუბში. მძაფრი ღრიალით ან უდაბნოს აღარ ზაფრავენ. ველარ მივაგენ მათ ნატოტარს და მათ საფლავებს. გულს მიკლავს კვენესა გოჩასი და ჩვენი ხვიჩასი. მე ვერ ჩავნვები, ვერ ჩავნვები უცხო მიწაში.

4. ჰე, ნაშიერო ქართლოსისავე! სად არ გივლია, სად არ ყოფილხარ, გიგრგვინია და გიკვილია. დაგიგდია რა ხერთვისი და თაფარავანი, გზებს გასდგომიხარ ფეხით, ჯორით, და ქარავანით. დაგტრიალებდნენ თავს სვავები, ავი ყაშყაშით, ცხელ სამარყანდში, დამასკოში თუ ისპაჰანში. რა არ იღონე, რომ სამშობლოს არ დაეჩოქა, ღვთიკურთხეულს საქართველოს დიდო ელჩობავ! შენ გქონდა ნება ვით სიქველით და ზნით ქებული იერუსალიმს შესულიყავ ამხედრებული. ოდეს ვჭვრეტ წმინდა ფრესკებს, ღვთიურ ყალამონასმელს, სადა სენაკებს, კლდეში ნაკვეთს, დიად მონასტრებს, მხრებში ვიშლები და ვეებას ვგრძნობ სიამაყეს. დღეს თქვენ რომ მყავდეთ, ბილწი მტერი მე რას დამაკლებს. ერთსულ, ერთხორცი ვასწავლიდით ჭკუას ქოფაკებს,

ორთავ მუხლს ვუყრი თქვენს საფლავებს და სარკოფაგებს. შორს საქართველოს ისევ ბურავს ნისლის თაღები. უცხო მიწაში ვერა, მე ვერ დავიმარხები.

5. მე ვერ მოვკვდები უცხოეთში, უცხო მხარეში ვერასდობით ვერ ჩავნვები ცივ სამარეში. რა ამბავია ეს ამდენი ტყვე და ხიზანი? აღარ ყმუიან რატომ ალგეთს ლეკენი მგლისანი? ეს დანყვეტილი აღვირები და უზანგები კვლავ სასჯელია ცოდვილთათვის ნუთუ განგების? ხომ ველარ მოვრჩი აღმადამა გზებზე ხეტიალს, ლევილის ხილვა, აქამდე ვერ გამიბედა. დარდით დამწვარი ქართველები სადაც დამიწდნენ, ვაჰ, თუ უეცარ ელდისაგან გული გამისკდეს! თორემ არ ვიცი განა, ლომი ფაფარაშლილი, სად განისვენებს ქიხოსრო ჩოლოყაშვილი? ან სად აქვს ბინა ქართულ სიტყვის მარჯნად ამკინძველს, პოეტთა შორის სწორუპოვარ ირუბაქიძეს? ბედის გორგალი, ჩემიც, მათებრ მწარედ აბურდეს, მაგრამ მე მაინც სამშობლოში უნდა დავბრუნდე. შევხედავ რა წამს, გაცოცხლდება გული იმ წამში, მე ვერ ჩავნვები, ვერ ჩავნვები უცხო მიწაში.

6. ჩაქრა ცისკარი და მზის სხივი აღარ კანდებოლს. უღმერთოებო, რა უყავით ჩემს საქართველოს! აღმასი მიწყვი მოციაგე, ოქრო ბაჯაღლო, ვის დაულოცეთ აფხაზეთი და სამაჩაბლო. ამერ-იმერო, საფერავის ტკბილო აკიდოვ! რა უნდა მომცენ, რომ შენ დაგთმო, რომ შენ გაგყიდო. გადაგვარებულ ურცხვ პირუტყვებს რომ დავემსგავსო, მინდა შენს საზღვრებს ჯავშანივით შემოვფეგარსო. თუმც მძიმე ტვირთი, სამამულო, მისებრ ვერ ვზიდე, მე მხარში ვედექ საქართველოს პირველ პრეზიდენტს. ამირანივით გაგვინათა ვინაც წყვდიადი. მოუნატრება საქართველოს ბევრჯერ ზვიადი. მისი სიმტკიცე, მისი სიბრძნე, მისი ქველობა, წარმომავლობა, აღზრდილობა, გულქართველობა. მისი საგანთა არსში წვდომა, სხვისთვის ფარული, მოსვლა, ნახვა და გამარჯვება ტრიუმფალური. მომშორდი სევდავ! ნუ მიდგახარ, დარდო, კრიჭაში! მე ვერ ჩავნვები, ვერ ჩავნვები უცხო მიწაში.

7. აღარ გათავდნენ ღამეები ტანჯვა-წამების, მესიზმრებიან შენი წმინდა სალოცავები. შენი ვარდები, ხავერდოვან ბილილიანი, შენი ცრემლები, შენი მზერა ტკივილიანი. ერთი სული მაქვს გადმოვდგები როდის ლიხიდან, მაგ შენს დალეულ შემოგარენს როდის ვიხილავ. კავკასიონზე იალონი როდის იალებს, მივესალმები როდის გომბორს, გოდერძს, თრიალეთს. აღმადგენს მკვდრეთით, შთამბერავს სულს, პირველყოფილსა, ზარების ჟღერა გელათის და სვეტიცხოვლისა. მერე ენგური მომასხურებს შხეფებს სახეში, ლამარიადან ჩავიხედავ შხარის სარკეში. დააქუხებენ "რიჰოს" მთები, ოქროსჯიღები. დაფეთდებიან ჭიუხებში შლეგი ჯიხვები. პაპის ბერდანას ერთხელ კიდევ ვისვრი მიზანში. ჯანი გავარდეს! თუნდ იმწამსვე ჩავნვე მიწაში. სანდოდ გარანდულ, სანდოდ გათლილ მუხის ფიცარში, ფხვიერ, გემრიელ, სურნელოვან ქართულ მიწაში.

8. მე ვერ მოვკვდები უცხოეთში, უცხო მხარეში ვერასდობით ვერ ჩავნვები ცივ სამარეში. ჩემი თოქალთო მირჩენია სხვათა ხალიჩებს. ჩემი აქ დაფვლით მტერს სიხარულს ვერ მივანიჭებ. როგორც კი მნათი ბნელზე პირველ სხივებს დაბარდნის, უნდა ავიკრა მაშინათვე გუდა-ნაბადი. მხოლოდ იქ, სადაც ვაჟკაცები წვანან რჩეული, ქართულ მიწისთვის ბრძოლის ველზე სისხლდანთხეული. მხოლოდ იქ, მხოლოდ მგოსანთა და გმირთა მხარეში, მეც შორიახლოს სადმე ჩავნვე, მსურს სამარეში. რომ სულმა ჩემმა, მარადიულ სევდით სნეულმა, ცოცხალთა შორის ასე მარტომ, ასე ეულმა, მთვარის ფოთლებში ჩაძირულმა და მზის მტევნებში, ღრუბელთა შორის აკივლებულ ლაჟვარდთ ტევრებში, მონათესავე, მონატრებულ სულებს მიაგნოს და მათთან ერთად ილივილივოს და იციაგოს. მათთან იუბნოს ტკბილქართლით, მოსწყდეს დროებას და სამუდამოდ შეუერთდეს უსაზღვროებას.

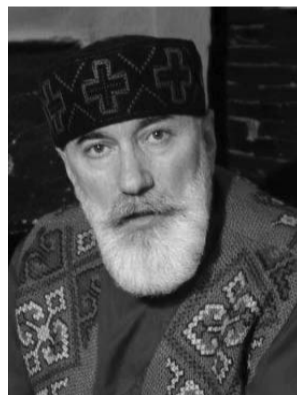
ზაალ ებანოიძე - 80

80 წლისა შესრულდა გამოჩენილი ქართველი პოეტი და საზოგადო მოღვაწე ზაალ ებანოიძე...

მელმაც თქვენ ქვემარტი მწერლის სახელი და აღიარება მოგიტანათ. თქვენი პოეტური კრებულები („მთვარის კელაპტარი“...

ლი პოეზიის კლასიკოსის ვლადიმერ მაიაკოვსკის შემოქმედების თარგმნას. უმნიშვნელოვანესი ლიტერატურული წერილები მიუძღვნით...

მეს, დღევანდლობასა და მზერდობას გისურვებთ სამშობლოს სადიდებლად. საქართველოს მწერალთა კავშირი ზატონო ზაალ!

გიზო თავაძე — 60

60 წლისა შესრულდა თვალსაჩინო ქართველი მწერალი და საზოგადო მოღვაწე გიზო იონას ძე თავაძე. ამის გამო საქართველოს მწერალთა კავშირმა იუბილარს მისალმება გაუგზავნა.

ის წინაშე მდგარ მოთხოვნებს, მკითხველს ამოგზავრებს შემოქმედის სულის ხეულებში და მრავალ საჭიბროდოტო საფიქრალს აღუძრავს... თქვენი პოეზიის ლოგიკური გაგრძელებაა თქვენი პროზა...

ალი გუგუციძე — 80

80 წლისა შესრულდა თვალსაჩინო ქართველი მწერალი ალი (ალექსანდრე) ნიკოლოზის ძე გუგუციძე. ამის გამო საქართველოს მწერალთა კავშირმა იუბილარს მისალმება გაუგზავნა.

წრფელი პოეზიის სურნელი და სიტბო იგრძნობა. როგორ გვაგონებთ რეალობისგან სულმძღრულ და გაოგნებულ პილიგრიმს, უკან მოხედვა რომ აღარ სურს...

მადონა კალანდია

წახალ სიზმარში

წახალ სიზმარში ჩემი ეზოს გვირგვინებს ვკრეფდი, გადმომყურებდა სიყვარულით ზეციდან ღმერთი, დღე იყო თოვლის ფიფქივით თეთრი, მე კი ეზოში ჩემს საყვარელ გვირგვინებს ვკრეფდი. გავიღვიძე და მონატრების ხალიჩას ვლამბავ, მენატრება და ვენატრები გვირგვინებს ალბათ.

ჭინჭარიც კი მიყვარს

გაგონილა, ნატრობდეს კაცი მსუსხავე ჭინჭარს? ჩემს ეზოში გაზრდილი ჭინჭარიც კი მიყვარს. დამისუსხა რომელმაც ძალზე ბევრჯერ ხელი, იცით, მასთან შეხვედრას ახლა როგორ ველი. მართალს ვამბობ, ვფიცავარ, რომ მანახა ახლოს, გულში ჩავიხუტებდი ისე, როგორც სატრფოს.

გმირებს არ უხდება გლოვა

აფხაზეთში დაღუპულ ბიჭებს

ცრემლი შევინახე გულში, გმირებს არ უხდება გლოვა, ისევე აყვავდება ნუში და კვლავ გაზაფხული მოვა. სოხუმს შემორჩებით, ბიჭებო, თქვენი უკვდავება ვინამე, თავისუფლება თქვენ ცაში და თავისუფლება ჩვენ მიწაზე. ზეცამ დაგიტირათ წვიმად, მთვარე ძირს დაეშვა თოვლად, ისევე აყვავდება ია და თქვენც გაზაფხულად მოხვალთ. ყვავილობთ ტკივილიან ფიქრად, ზეციდან „შავლეგოს“ ხმა ისმის, ტკბილია აფხაზეთის მიწა, ცხელია იქ დაღვრილი სისხლი. თქვენი უკვდავების მჯერა და ლოცვით მუხლებზე ვდგები, უფალს შეავედრე, მერაბ, მამულს შენიღული ძმები.

დააბრალეთ საქართველოს

თუგინდ ზეცამ დღე პირქუში დამათენოს, მაინც დავალ სიყვარულით მთვრალი, თუ მოვკვდები, დააბრალეთ საქართველოს, დავიშანთე მისი ტრფობის ალით. ყველა გრძნობა ქვეყნად მართლაც ზღაპარია, ძმობისა და სიყვარულის გარდა, ჩემი სული ტრფობის ქალღმერთს აბარია და უნთია ქაშუეთის კართან. საქართველოც ტრფობის ღმერთის ცის თვალია, საგალობელს ვეტყვი, მეც მაქვს ნება, ჩემი სულიც საქართველოს აბარია, გაუფანტავს მინდვრის ყვავილებად. სიყვარულმა ქვეყნად ბევრი გადარია, ჩემი გულიც სურს, რომ გადათელოს, საქართველო სიყვარულის ზღაპარია, თუ მოვკვდები, დააბრალეთ საქართველოს!

არ დაიჯერო

არ დაიჯერო, რომ არ მიყვარხარ და დავინწყება შემიძლია ოდესმე შენი. არ დაიჯერო, ასჯერ გითხრა: მშვიდობით-მეთქი, რადგან იცოდე, უშენობა ჭკუიდან შემშლის. ვერ დავინწყა გულმა სამინემ ჩვენი შეხვედრის სამად სამი დღე. განგებამ გულში ამოტვიფრა შენი სახელი, ხარ სიყვარული პირველი და უკანასკნელი. არა, არ მინდა, მახსოვდე და სულს რომ უყვარდე, თუმც მყვარები უკანასკნელ ამოსუნთქვამდე. არ დაიჯერო, ასჯერ გითხრა, რომ არ მიყვარხარ და დავინწყება შემიძლია ოდესმე შენი.

მიყვარხარ!

მეკრძლი პატარას კი არა, ცასავით დიდ გულს ვინახავ, ადამიანო, იცოდე, თუ რა ძლიერად მიყვარხარ!

გულს გაზაფხულად ყვავილობ, სულს ნაკადულად ხმინაობ, ადამიანი გქვია და მიყვარხარ, ადამიანო!

მეგობრებს

სანამ მიჭრიალებს ბედის ფაიტონი, სანამ მწუხარებით გული დაიფლითა, მანამ გამიხსენეთ, მანამ მომეშველეთ, მანამ მოგენატროთ, მერე რაღად მინდა?!

იცით, მეგობრობით როგორ გავიხარებ, თქვენი სიყვარულით თუ როგორ დავთვრები, სანამ ცოცხალი ვარ, მანამ მომეფერეთ, მერე რაღად მინდა ცრემლი და ვარდები?!

ჭრელ გაზაფხულზე მინდა სიკვდილი, არა წვალებით, არამედ უცებ... ჩამოიქროლებს ქარი ქვითინით, ლურჯ იაიებს დამაყრის გულზე.

სულს გადევრება სევდა, დარდები და შვებას ვიგრძნობ იცი, რამხელას, თუკი საფლავთან ყვითელ ვარდებით მოხვალ და ერთხელ მაინც დამხედავ.

იქნებ მოხვიდე

ამ გაზაფხულზეც ისე ძლიერ მომენატრები, ატირდებიან ცად ვარსკვლავნი, ბაღში ვარდები. ვიცი, არ მოხვალ და დამტანჯავს ფიქრი უღევი, ბარად გაჩნდება ჩემი ცრემლის ნაკადულები. ვიცი, არ მოხვალ, ჩემთან მოსვლას არც კი აპირებ, მე კი იცოდე, გულგრილობას არ გაპატიებ. იქნებ მოხვიდე, მომიტანო ლურჯი იები, გეფიცები, რომ ყველა ცოდვას გაპატიებდი. იქნებ მოხვიდე და გამოჰყვე ცისფერ აპრილებს, მაშინ, ძვირფასო, ჩემი სევდაც გაინაპირებს.

გელა სულაძე — 60

60 წლისა შესრულდა ცნობილი ქართველი მწერალი და საზოგადო მოღვაწე გელა გივის ძე სულაძე. ამის გამო საქართველოს მწერალთა კავშირმა იუბილარს მისალმება გაუგზავნა. მისალმებაში ნათქვამია:

ბატონო გელა! საქართველოს მწერალთა კავშირი, თქვენი მეგობარი ქართველი მწერლები პატივისცემით მოგესალმებიან ჩვენი სამწერლო ოჯახის ერთ-ერთ ღირსეულ წევრს და გილოცავენ ღირსშესანიშნავ თარიღს თქვენს ცხოვრებაში — დაბადების 60 წლისთავს. ფართო საზოგადოებრიობა თქვენ გიცნობთ, როგორც სამართალდამცველი ორგანიზაციის ერთ-ერთ თვალსაჩინო წარმომადგენელს, რომელიც წლების განმავლობაში ქვეყნის უშიშროებისა და თავდაცვისუნარიანობის განმტკიცებას ემსახურებოდა, როგორც უსაფრთხოების ანალიტიკოსი და თეორეტიკოსი. სწორედ ამ დარგში მიღწეული მნიშვნელოვანი წარმატებებისათვის 2004 წელს მოგენიჭათ საქართველოს სახელმწიფო პრემია მეცნიერებისა და ტექნიკის დარგში. დიდი ხანია, რაც ნაყოფიერად თანამშრომლობთ სხვადასხვა არასაჯარო ორგანიზაციასთან დაწესებულებაში მრჩეველად უსაფრთხოებისა და სამართლის საკითხებში. გვახარებს, რომ ასეთი დაძაბული და მნიშვნელოვანი საქმიანობის მიუხედავად აქტიურად იღვნით მწერლობის ისეთ ურთულეს და საინტერესო ჟანრში, როგორცაა დოკუმენტური პროზა. თქვენი სამწერლო დებიუტი 1998 წელს შედგა, როდესაც გაზეთში „სრულიად არასაიდუმლოდ“ გამოაქვეყნეთ პირველი პუბლიცისტური სტატიები. მას შემდეგ სისტემატურად ეხვეწით სამეცნიერო-პუბლიცისტურ საქმიანობას და წარმატებით იკვლევთ საქართველოს უახლეს ისტორიულ წარსულს, სხვადასხვა ჟურნალ-გაზეთებში აქვეყნებთ სტატიებს, რომლებსაც დიდი ინტერესით ეცნობა ქართველი მკითხველი, განსაკუთრებული, ცხოველი დაინტერესება გამოიწვია თქვენმა ისეთმა ნიგნებმა, როგორცაა „მარტოსული-სული ნათელი“, „ქართული ანტისაბჭოთა ემიგრაცია და სპეცსამსახურები“, „სპეცსამსახურების თვალთ დახახული საქართველოს უახლესი ისტორიის მუქრდილები“, „საქართველოს პირველი პრემიერის ნოე რამიშვილის მკვლელობა“, „ტაში, ბიჭო, დათუნია!“, „გერმანელები საქართველოში და მათი ხვედრი საბჭოთა პერიოდში“. ამ ნიგნების გაცხობისას ცხადი ხდება, თუ რა დიდი, მართლაც რომ კოლოსალური კვლევა-ძიება ჩაგიტარებიათ, ისტორიის ანალებში ჩაკარგული რამდენი ფაქტი გამოგიმზუურებიათ და მკითხველის საკუთრება გაგიხდიათ. მაგალითისთვის თუნდაც თქვენს ბოლო ნიგნს გავიხსენებთ, რომელიც საქართველოში მცხოვრებ გერმანელებს ეხებათ. ეს ნიგნი საქართველოში გერმანელთა ჩასახლების მე-200 და გერმანიასა და საქართველოს შორის დიპლომატიური ურთიერთობის დამყარების 25-ე წლისთავს მიუძღვნით და მასში მართლაც, შეულამაზებლად ასახეთ ამ ნიჭიერი და შრომისმოყვარე ერის წარმომადგენელთა მძიმე ხვედრი საბჭოთა იმპერიის მარხუხეში... თქვენი შრავალწლიანი და უაღრესად მნიშვნელოვანი მოღვაწეობა ნიკო ნიკოლაძის სახელობის პრემიით აღინიშნა. სულ ახლახან კი ქართული კულტურის ამავდარის საპატიო წოდება მოგენიჭათ. ბატონო გელა! კიდევ ერთხელ გულითადად გილოცავთ საიუბილეო თარიღს ჩვენს ძვირფას კოლეგას, პიროვნებას, ვინც ყველგან და ყოველთვის ჰუმანიზმისა და კეთილშობილების პრინციპებით ხელმძღვანელობდა; გისურვებთ დიდხანს სიცოცხლეს, ჯანმრთელობას და წარმატებებს თქვენს აგრევიგად საჭირო საქმიანობაში.

საქართველოს მწერალთა კავშირი

ნომადი ბართაია

იუსტიციის სახლთან

ირევა რატომ აქ ასე უცხო, მიზეზი ამის ნეტა რა გახდა?

დედაქალაქში, დღისით და მზისით, რა ხდება იუსტიციის სახლთან?

გამაგებინეთ, რა ხდება ჩვენ თავს, გამაგებინეთ, ანუ ჰგავს ეს რას?

ვასხვისებთ როგორ, თუ კი გვაქვს რამე, უძრავს და მოძრავს, ყველაფერს ერთად.

არ მჯერა, მაგრამ ცხადია ცხადზე, რომ ჩვეულებრივ ეს ამბად იქცა:

ყვიდით და ვყვიდით! ვყვიდით და ვყვიდით! გოჯამდე - ბოლო მშობლიურ მიწას!

რა ხდება, ხალხნო! რა ხდება, ხალხნო! არ კმარა ნუთუ, ნუთუ არ კმარა?!

მამა-პაპათა გაპოხილს სისხლით მივართმევთ ლანგრით მიწას ვის არა!

თანაც რომ ყველას უღიმის სახე, ღიმილით ეგზომ, თან გულში მწვდომით,

გადაფორმება, ხდება აქ ყოვლის მომსახურების უმაღლეს დონით!

მომსახურების უმაღლეს დონით, ვყვიდით და ვყვიდით, ყველაფერს ვყვიდით!

საქართველოში მკვიდრდება სხვა და მისი მკვიდრი კი აქედან მიდის!

აქ გაიგონებ საუბარს ყველა ენაზე თითქმის - ქართულის გარდა,

იუსტიციის კი არა - სახლის ყოფნა-არყოფნის მე ვდგავარ კართან!

არ ვიცი, როგორ მოვიქცე ახლა, როცა საკუთარ თავს ვეღარ ვიცავ,

როდესაც თავზე მემხოვა ცა და, როდესაც ფეხქვეშ მეცლება მიწა!

თხოვნა მაქვს ერთი, სამშობლოვ ჩემო, იქნებ, პასუხის გამხადო ღირსი:

ვით გახდი სხვისთვის კარგი ასე და ჩვენთვის - ასეთი აღმძვრელი ზიზლის?

ო, როგორ მიყვარს ქერმების ჯარი, ბევრჯერ რომ ფიქრით თან გამიყოლებს, გადასავლებად მე მათზე თვალის, საგარეჯომდეც ჩავსულვარ ხოლმე.

დამიგვიანდა თუ ნახვა მათი, თითქოს და აღარ გადამდის ლუკმა, ო, როგორ უყვართ მათ გზისპირები, მათ გზისპირები ო, როგორ უყვართ.

გხსომებია, მერე როგორ, ჩაგრჩენია როგორ გულში,

სპორტის სასახლესთან ერთი, რომ ჰყვაროდა დიდი ნუში.

ეთერ ზარიძე

ჰეროდე

ჩვენში ისევ კლავს აბელს კაენი, ყოველ ნაბიჯზე სისხლის ღვარია, შენს წილხვედრ მიწას ძალიან უჭირს, მიეპატრონე, წმინდა მარიამ! მიწა ქართველი თავის მამულში ისევ მშობლიურ ჰანგზე მღეროდეს, მაგრამ იმედი დაკარგულია, რადგან ქვეყანას ებრძვის ჰეროდე. ნუთუ ქართველი ნანატრ ოცნებას ვერ აისრულებს ჩვენში ვეროდეს? როგორ დაგვჯაბნა მტერმა მაცდურმა, რა თავისუფლად დაჰქრის ჰეროდე, რადგან ქვეყანა განსაცდელშია, სასწაულების მიწა, მჯეროდეს, რომ გაიმარჯვებს ქართველი ხალხი და დაამარცხებს ბოროტ ჰეროდეს.

თოვლის სონეტი

დეკემბერმა მიძღვნა თოვლის სონეტი, ჩემმა ფიქრმა შენს სარკმელთან დაივანა...

სიყვარულის მახარობლად მოვედი, მაგრამ თვალი ისევ ცრემლით დაინამა. ოცნებები ცრემლის ზღვაში გაირიყა, ვერ გითხარი რადგან ჩემი სათქმელი, მაგრამ, კარგო, თითქოს შენთვის უცხო ვიყავ, ისე ცივად მომიხურე სარკმელი. ქარმა გვერდზე გადახარა ხეები, გაშმაგებით კვლავ გულისსწორს უხმობს, როგორ გაქრა საოცნებო დღეები, ჩვენი გზებიც გაიყარა უხმოდ.

ტკივილია გულში გადავხალა

ისევ ზამთრის სუსხი დათარეშობს; თოვლის ფიფქით დაფარულა მთები, რა ვქნა, თუკი ლამაზ ნარსულს ვერ ვთმობ, თუ ოცნების გამოვისხი ფრთები. თეთრი თოვლის სისპეტაკე ჰქონდა სიყვარულით შემონთებულ ალებს,

რა ვუყოთ თუ ფიქრები ვერ თმობდა ნაბლისფერ თმას და თაფლისფერ თვალებს.

განშორების სუსხით დაზაფრულმა მძიმე წლებმა გაირბინეს მალე... ოცნებებში ისევ გაზაფხულდა, ტკივილები გულში გადავხალა.

მკაცლად დავტოვა

ამედევნება განუყრელ ჩრდილად სულის ტკივილი და სიმარტოვე... ტკბილი ნარსულის ლამაზი დილა გაფრენილ წლებთან მძევლად დავტოვე.

გამეფებულა ყვითელი ფერი, კარს მომდგომია მკაცრი ზამთარი და ამაოა დღეს ყველაფერი, სიბერე მოდის, როგორც აფთარი. ვიცი, რომ ჩემი ბედის მწერალი ჩუმად მიმზადებს დანას ალესილს, ჩამქრალა ნანატრ თვალთა ჩქერალი, ქარს გაჰყოლია ძველი ალერსი.

უზნეობის მარათონი

უზნეობის მარათონს თვალებს უმალ ვაცილებ, გულმა როგორ გაუძლოს ამ ბილწებს და მაცილებს. ქართველების ზიზლით და სიძულვილით აცრილებს, აცდენილებს მიზნიდან უზნეობისგან დაცლილებს. ხალხს მშიერს და დავრდომილს სისხლის ცრემლი აწვიმეს, საქართველოს ქონება ურცხვად გაინანაღეს.

წელთა სიმრავლე

ჩამოიმარცვლა წელთა სიმრავლე, დრო ნუთ-ნამების ისრით დათვლილი და ახლა გულით ტკივილად დამაქვს ტყვია, სიბერის ხელით დახლილი. მახსოვს ნარსულის ლამაზი ლანდი, მზის ელვარება ფიქრში ჩაღვრილი, რომ არ ვიცოდი, რა იყო დარდი, ან არსებობა წლებით დაღლილი. მახსოვს დღეები, ტკბილიც და მწარეც, ღიმილი ხშირად ცრემლში გაცვლილი, ახლა კი მაკრთობს წელთა სიმრავლე, დრო ნუთ-ნამების ისრით დათვლილი.

აღარ მოელო ბოლო ქვეყნის უღლეურ ყოფას, ვეღარ ველირსეთ დროს სასურველს, ღირსეულს, ძვირფასს, ისევ გრძელდება შიმშილი და შეურაცხყოფა, ბოდღერი ისევ „ბოროტების ყვავილებს“ ძირკვავს.

გულიკო ჩხაიძე

საქართველოს

მაპატიე, რომ ვერ გაგიმართლე, რომ ვერ ავზიდე ტვირთი ქალური, ვერ გაგიზარდე შვიდი ვაჟკაცი, ვერ ვუგალობე იავანანური. შენ ასე გიჭირს და მე ვერ გშველი, როგორ გავუძლო შენს ტანჯულ მზერას?! ო, როგორ გტკივა ეგ ჭრილობები! დაგიჩოქებ და სულს შეგიბერავ... შენს იარებით დასერილ მკერდზე ჩუმად კენესიან სველი ფოთლები... თურქ-სპარს-არაბნი, ინდო-ჩინელები რა მედიდურად დააბიჯებენ! ჩაივლის შენი შვილიც გულგრილად, გასაქცევს ეძებს, სივრცეებს ზვერავეს... თვალს გააყოლებ, გაფითრებული ... გონს ვერ მოეგო ვერა და ვერა. მომეცი შენი ძვალტყავა ხელი, გულში ჩაიკრა, ცრემლით დავალტო! სიცოცხლე ჩემო, მინა გამისკდეს, თუ მიგატოვო, თუ გიღალატო!

ბახმარო

დაიბურე ნისლებით, ნისლში აღარ ჩანხარო, ჩემო ტკბილო ბავშვობავ, ბახმარო, ბახმარო... კვარო, ისევ ენთები? კვლავ გიზგიზებ, ლამპარო? არ ჩამიქრე, ბავშვობავ, ბახმარო, ბახმარო... ნაძვებში მიმალულო, ბახვისწყალო მჩქეფარო, შენთან დამრჩა ბავშვობა... ბახმარო, ბახმარო... შემინახე ის წლები, ჩემი ყრმობის ზღაპარო, ნისლებში ჩაძირულო, საოცნებო ბახმარო!

უნდა გავექცე უსახურ ყოფას, უნდა თავიდან აღმოგაჩინო, უნდა დავადგე თოვლიან გზებს, სპეტაკ სუდარზე მთვარე ჩემ გვერდით კვლავ დავანვინო... უნდა გამოვყვე გრძელ ბილიკებს ლალი მთებისას, ჩემი სიზმარი გადავარჩინო, უნდა გექებო, უნდა გიპოვო, უნდა ხელახლა აღმოგაჩინო!

სალამო გურიანი

დღე შინდისფრად ჩაიფერფლა, ცივი სევდა სისინებს. ჰორიზონტმაც მოიწყინა, მზე ჩაბრძანდა, იძინებს. უდარდელად გალობს შაშვი, ნეტავი შენ, ჩიტუნავ! ნეტავ შენი გული მომცა, შენსავით მაჟღურტულა!

ალუზიები

(ძველი რვეულიდან)

ალბათ, წვიმს ახლა საარაგოზე, ალბათ, მოდიდა ახლა არაგვი... შენ არ გეგონოს, მე რამეს ვთხოვდე, ნუ შემფოთდები... არა, არა გი...

ოდენ დავმინდი, დავნაცრდი, შენ იყავ მოწმე ამისა... შენ შეგებრალე, არაგვო, სხვას შეგებრალე არც ვისა, შენ, ჩემო მესაიდუმლევე, არც სად მთქმელი ხარ არც რისა.

განა დიბა-ატლასს ვითხოვ, ან აბრეშუმს ხატაურსა, ოდენ ტკბილად შემომხედე, ვითამცა რა შინაურსა.

ვაი, დრონი, დრონი, გაფრენილი დრონი, თამამი და გულუბრყვილო, ლაღნი, უკადრონი... დათვის ჯვარზე დიდი თოვლი, ზამთრის მკაცრი დრონი... შენ პატარა გოგონა ხარ, მთანი დიდ-დიდრონი, მთას გადაღმა შავილი და ამბავს საგმირონი... ოჰ, ნეტავი აქ გეპოვა შენი სამკვიდრონი! ოჰ, ნეტავი აქ გეპოვა შენი სამკვიდრონი!

3

როგორ ველოდი შენს ჩამოვლას, როგორც ზვარამზე, რა ნაღვლიანი ჩავიდოდი ხოლმე არაგვზე, მაგრამ არა რით, არა ნებით, არა განგებით შენ არ მოჰყავდი ჩემთან არა გზებს.

სტუმარი

ფერწასული და მუდამ მდუმარი, ისევ მენვია ჩემი სტუმარი... ხერხემალს ბზარავს ჩამონადევნითი სულის წუხილის... და ყველაფერი არის სულერთი და ყველაფერი არის ტყუილი... ფერწასული და მუდამ მდუმარი, თავდახრილი ზის ჩემი სტუმარი.

მაია ხოფერია

თუ ამ ზამთარს უშენოდ... თეთრ ლარნაკში ჭკნებიან, თეთრი ქრიზანთემები, ღამე ისევ ატირდა, შენით განათენები... მე დარდი შემატოვე, სხვები შენით ტკბებიან, ჩემს ლექსებში რითმები, უმონყალოდ კვდებიან... წვიმა ფანჯრებს ასველებს, გაიძარცვა იელი, შენს სიყვარულს რად მართმევს, ვილაც გადამთიელი... ეტრფი, თვალებს უკოცნი, გრძობებს უდებ კალთაში, ყველაფერი ყალბია, ყველაფერი თამაში... გული ავად გამიხდა, ცრემლი ღანვებს მისველებს, გახსოვს? შენ რომ გტკიოდა, კოცნით როგორ გიშველე... თუ ამ ზამთარს უშენოდ, გადავიტან, გპირდები, გაზაფხულზე, ძვირფასო, მართლა არ დამჭირდები... თუ ამ ზამთარს გავუძლებ, სიყვარულიც მშობდეს, მერე არ დაგიძახებ, თუნდაც სულშიც მციოდეს... მერე რა, თუ გამწირეს, შენმა თბილმა თვალებმა, ის ღამაში დღეები, როგორ დამენანება... როგორ მომენატრება, შენი თეთრი თითები, გწერ, გიმეტებ და მაინც უსაშველოდ მჭირდები!

სახალისო...

მომნიშვნელოვნად ლექსით, ჩამკეცე, როგორც ფურცელი, მე ისევ შენით შეშლილი, ოცნებებშიც კი უცვლელი... ნამიკითხე და გადადი, ისე ვერც დამიმახსოვრე, რამდენი ფიქრი გაჩუქე, შენ ერთიც ვერ მისახსოვრე... სადღაც ღრუბლებში დაფრინავ,

ასე მოიწყვე სამყარო, თამაშობ მთელი ცხოვრება, ღმერთმა ცოდვები გაკმაროს... მებრალეები და თუ გდარდობ, გზაბნეულს და დაკარგულს, სიყვარული არ გჭირდება, ჰგავხარ მინაზე დაფანტულს... მინდა სულ სხვა დღე გათენდეს, ლექსით და კოცნით თვრებოდე, მერე ძილის წინ თითებით, გაშლილ თმებს ეფერებოდე...

შემოდგომის ნანვიმარი დღეა, ყვითელ ფოთლებს დაუფარავს გზები, რალაც ცივი, უსიცოცხლო მზეა, გაყინული შენზე ფიქრით ვთბები... მომენატრა სანაპირო ზოლი, ფეხშიშველი ვაგროვებდი კენჭებს, მსურდა ფიქრი გამომეცნო შორი, მზერა ჩემი აკვდებოდა ბეჭედს... საჩუქარი გაქცეული ქალის და არშემდგარ, ჩაშლილ პაემანზე, მცივა, მხრებზე მოვიხურე შალი, ლალატისთვის მაინც დამენანე... მომენატრა თეთრი თოლიები, ფორიაქი, მოპარული კოცნა, ვნანობ, ასე როგორ, რატომ გენდე, განშორებას გული გრძობდა როცა... ყველაფერი წარსულს შევატოვე, ცრემლიანი თვალელები და ფიქრიც, სიყვარული ხელში შემატოვე ისე, როგორც მომაკვდავი ჩიტი... შიშველი და გაძარცვული დავრჩი, ვიცი, შენთან არ მექნება ხვალე, ყველა ლექსი დავკუნე და დავწვი და ტკივილად ჩემში გადაგმალე...

უბრალოდ...

შენ მე არაფერს მწერ, არც ჩემსკენ მოჰყვები გზას, მაინც არ ვემდური ბედს, როცა ასე ახლოს ხარ... ნუთუ არ გიყვარვარ სულ, არც ბედისწერის გნამს, მე შენთვის დავლეე სულს, ფიქრშიც არ ვკარგავ წამს... მოდი, უწამლე გულს ღიას გიტოვებ კარს, შენი მოფერება მსურს, შენი მონატრება მკლავს...

გულს ვუთხარი, დაგივინყო უნდა, რადგან ჩემთვის გენანება ბნკარიც, ასეთი ვარ, ვიბუტები მუდამ, შენს ნაფერებ თმებს მიწენავს ქარი... მე ვიხსენებ, იმ ბედნიერ წუთებს, თბილი სუნთქვა რომ მიხსნიდა ფილტვებს, უჰაეროდ მითხარ როგორ გავძლო, როცა ამ წამს უშენობა მიტევს...

ნანა ცინცაძე

არა-მეთქი!

არა, არ გელოდი, არა-მეთქი! ანდა ვინ ჩაგთვალა მოსულად. გული კენტად დამრჩა განახეთქი, სული — ზნედაცემულ ორსულად. თურმე ღამე ისე გაილია, სიზმრის ბოლოშიც არ იყავი. ცხოვრება ნახევრად გავლილია, რატომ გვასულელელებს იმ ყავით, სადაც დანალექზე ირეცხება ეგ სახე, ურჩი და თავნება. თითქოს ყინვისაგან ივერცხლება ის, რაც არასოდეს მთავრდება. მაინც დავაჭენებ ჩემს სურვილებს, უბელო, ურა კვიცს ვენდობი. დავტოვებ შენს ვენებებს შემუსვრილებს, ნება აღარა მაქვს შენდობის. მიხდა და მოგიჭერ ჩემს მარნუხებს, მერე სხვანაირად მოგდრეკავ... მერე კოცნებით რომ შემანუხებ, ბოშებს გასართობად მოვრეკავ. მერე დავივინყებ სად ვინყებით, ციდან დაეშვება ქორალი. მერე ერთურთში რომ დავინწვებით, თვითონ მიგვატოვებს მორალი. უარს აღარ გეტყვი, არა-მეთქი! მიხდა, რომ ჩაგთვალა მოსულად, გული რომ არ დამრჩეს განახეთქი, სული — ზნედაცემულ ორსულად.

ნუ შემაღარავ

არ შემომხედო სახეზე, ეს ნილაბია ფარად. ჩამოვაფარე სარკეზე ფარდა, ვუალის დარად. რატომ უყურებ ჟამთა სვლას, ანდა წლებს რატომ მითვისე. შავ ფერზე მიხდა გადასვლა, დავალ ხასხასა წითლით. ცაში შევკარი კამარა, მთვარეს ვუტოვებ სურვილს. დღეს არაფერი არ კმარა, ოცნებას ვხედავ გულგრილს. ხელში მიჭირავს სამყარო, სიყვარულს ვაცლი ფურცლებს. სული რამ უნდა დაღალოს, გული თუ ტკივილს უძლებს. ამ ნილაბს ფარად ვატარებ, შენ ვერ გაიგებ ვინ ვარ. ვერ გადამიჭერ არტახებს, მე მთელ სამყაროდ ვღირვარ.

პეცლობაჰი

შემიცვალეს ბედისწერა, სხვისი გზებით ვიარები, სხვამ ჩემი მზე შეიფერა, მე კი მისი იარები. ვინც აკვანი დამირწია, ვინც მეგონა დედაჩემი, მისმა ლოცვამ არ მიწია, ალბათ იყო განაჩენი. ბედმა და-ძმაც შემიცვალა, ვერსად ვპოვე ჩემი მსგავსი, სულში ეჭვი შეითვალა, ყველაფერი არის ფარსი. ამერია დანყობილი ფიქრები და აზრთა კონა, რომ მეგონა ჩემი იყო, სხვისი ქმარი ჩამეკონა. ვუყურებ და ვერ ვიცანი შვილში ჩემი სისხლის წვეთი, როცა თავის მოკვლა ვცადე, ჩემს მხარეზე დადგა ღმერთი. ბედისწერამ გაიმეტა ჩემთვის სხვისი იარები, მისთვის ცაზე მზე აანთო, მე გოლგოთით ვიარები.

კენტაპრი

ჩემი ცხოვრების ეტლში მეეტლე მე ვარ თავად და უხედნელი კვიციტო, ვგავარ თავნება თავადს. კვლავ ვგაქროლებ მერანს, არ შემანუხებს ხორცი, კარგად გაიგეთ, მე ვარ... უნდა დაგიპყროთ ლოცვით. ჯოჯოხეთის კარს ვკეტავ, ეტლში შებმული ცხენით, ალბათ, მოგვავარ კენტავრს, მზისკენ მივდივარ ფრენით. ამ წუთისოფლის ეტლში ვარჩევ ქარდაქარ ნანწალს და უხედნელი კვიციტო, საითაც მიხდა წავალ.

თუ

თუკი ფიქრები ითვლიან დარდებს, წლები ყოველთვის თუკი ტვირთია. შხამის ფიალას ჩამოვაცარებ, თუ დაბადება მხოლოდ მითია. თუ დაკარგული ფოლიანტები, არ გადაშლიან ნარსულის ფურცლებს, თუ ბიბლიური გოლიათები დაპატარავდნენ ჩემს თვალში უცებ... თუ გაფერმკრთალდა წმინდა სამება, უძღვები შვილი კვლავ იწყებს კამათს, თუ ტყუილია აბოს ნამება და შუშანიკი ვარსქენს სწერს ბარათს. თუკი ალერსი უზნეო ხიბლით, ვაგლახ, გამხდარა ცხოვრების ნორმა, თუ გველმა ისევ გვაჯობა სიბრძნით, უნდა დავტოვოთ სამოთხე ორმა. თუკი ფიქრები ვერ კლავენ დარდებს, წლები ყოველთვის თუკი ტვირთია, მე ქვესკნელიდან მოვუხმობ ავდრებს, რადგან ყოველი ქვეყნად მითია.

დალილა ბედიანიძე

ნუ მომკლავ, კაენ! მე ძმა ვარ შენი, მე ხომ ვარ შენი სისხლი და ხორცი და სიძულვილი შენ არ შეგშვენის მსგავსი იუდას ამბორის - კოცნის.

ნუ მომკლავ, კაენ, და გაიხსენე, ბავშვობა ერთად გვიტარებია, დავაჭენებდით უბელო ცხენებს და შევხაროდით შავ მზეს ვნებთანს.

ნუ მომკლავ, კაენ, დაუშვი ხელი, ხელი, რომელიც აღმართე ჩემზე! ღმერთმა გალობით აგვისოს ყელი, შენი მოსმენა დე, არ მომბეზრდეს.

ნუ მომკლავ, კაენ, ჩვენ ხომ ისედაც ცოტა ხანს ვცოცხლობთ, მივიფიქროთ მალე. ჩვენ ხომ ერთი გვყავს მამაც და დედაც, აქა ვარ, შენს წინ, არ დაგემალე!

ნუ მომკლავ, კაენ, ძმის სიყვარული გიბრძანა ღმერთმა და დაუჯერე! ვცდილობ, ცოდვისგან გიხსნა ბედკრული, მაგრამ ვაი, რომ ვერ შეგაჩერებ.

იყავით მშვიდი, ვითარცა მტრედი, როგორც ბუდეში მჯდომი მერცხალი, დასჯერდი, რაც კი გერგუნა ბედით, ჭიქა წყალია თუ ნაკვერჩხალი.

იყავით მშვიდი და ქარებს შეხვდით შეუდრეკელი, ქედმოუხრელი მიწაზე მაგრად დაადგით ფეხი, როგორც უძლებენ გრიგალს მუხები.

იყავით მშვიდი, როდესაც გიყვართ, იყავით მშვიდი, როცა შორდებით! ცხოვრებას ყველა თავის გზით მიჰყავს და ყველას უწევს თავის ცოდვები.

იყავით მშვიდი! ნეტარ არიან, ემორჩილება ვინც უფლის ნებას, ვინც მზეს შეჰხარის და უხარია, რომ გულში მძიმე ყინული დნება.

იყავით მშვიდი! ბედნიერია, ვინც მოიპოვა სიმშვიდე სულის, მიდიან წლები, მოიმღეროიან და აგვისურულებს სულ ბოლო სურვილს.

იყავით მშვიდი, ვითარცა მტრედი და შეძლებთ ზეცის კარის გაღებას, უფალს მიანდეთ ეგ თქვენი ბედი და ნურაფერი ნუ გენალვლებათ!

დიდი ხნის შემდეგ ჩვენ ისევ შევხვდით და ერთმანეთი ძლივს ვიცანით. თავზე დავვატყე რამდენი მეხი, ბევრჯერ გაიპო გულის ფიცარი.

რამდენი რამე გადავიტანეთ და გავუძელით მაინც ცხოვრებას. ახლაც დალენილს ვხედავთ გიტარებს, მათი ხმა რომ არ განმეორდება.

და ერთმანეთის თვალეში ვხედავთ შიშსა და ტკივილს გაჩუმებული, ბევრამეს ვხედავთ, ბევრსაც ვერ ვხედავთ კვლავ ძველებურად შეყვარებული.

ჩვენი ხელები ერთმანეთს შეხვდნენ, ჩვენი გულები ისევ ანთია და განვლილი დრო გვეკიდია ფეხზე, დღე - ბორკილები მხოლოდ ჯართია.

დადგა ნანატრი თავისუფლება, რისთვისაც ორივე მუდამ ვიბრძოდით და პოეზიის ქვეყნად სუფევა მოვა მომცემი მუდმივ სიცოცხლის.

დიდი ხნის შემდეგ გიყურებ თვალში, მე შენ გიცანი ისევ თვალებით და ქარიშხალი ჩაივლის მარშით და თან გაყვება დრო მწუხარების.

ძალიან მიკვირს, როგორ ძლებენ თევზები წყალში, ძალიან მიკვირს. ძალიან უკვირთ თევზებს, როგორ ვძლებთ ჰაერში,

ძალიან უკვირთ, ძალიან მიკვირს, როგორ დაფრინავენ ჩიტები, ძალიან მიკვირს. ძალიან უკვირთ ჩიტებს, როგორ ვერ დავფრინავ,

ეს ხომ ძალიან იოლია, ძალიან უკვირთ, ძალიან მიკვირს, როგორ ძლებენ ხეები ერთ ადგილას, როგორ არ დადიან, ძალიან უკვირთ ხეებს, რატომ არ

ვდგავართ, ერთ ადგილზე რა დამატარებს, ძალიან უკვირთ და ჩვენ ყველანი გაკვირვებული ვუყურებთ ერთმანეთს და ერთმანეთის გაკვირვება

გაკვირვებს. ძალიან გვიკვირს ერთმანეთის, ძალიან გვიკვირს.

რა გაათენებს ამხელა ღამეს, ღამეს, რომელიც ჩემს მხრებზე განვა? ვითვლი საათებს და ვითვლი წამებს და ბნელში ვეძებ სინათლის მარცვალს. თუმცა ეს ღამე არ არის თეთრი, თეთრად ვათევ და ცრემლები მახრჩობს და ერთი სხივი - ბასრი და მკვეთრი ღამეს მოაპობს, როგორც ყაყაჩო.

ერთხელ იქნება, რომ გათენდება! რომ გათენდება, მაგრამ ო, როდის?! და ბნელში უხმოდ თმები თეთრდება და ფეხაკრეფით სიბერე მოდის. მძიმეა ღამე და მიჭირს ზიდვა, არავითარი დამხმარე არ ჩანს, არ შეიძლება იაფად ყიდვა იმისი, რაც კი ძვირფასი დარჩა.

რა გაათენებს ამხელა ღამეს, უმთვაროსა და უფარსკვლავებოს! ვითვლი საათებს და ვითვლი წამებს და ვემზადები სააღსარებოდ.

